

Laura Cristina CARCIA

**Mecanisme de unificare
a practicii judiciare
în procesul civil**

Universul Juridic
București
-2024-

Cuprins

ASPECTE GENERALE PRIVIND TEMA ȘI OBIECTIVELE CERCETĂRII

ȘTIINȚIFICE	11
1. Importanța și actualitatea temei.....	11
2. Obiectivele cercetării științifice.....	12
3. Metodologia de cercetare.....	13

PARTEA I. MECANISMELE DE UNIFICARE A PRACTICII JUDICIARE ÎN

PROCESUL CIVIL	15
-----------------------------	----

Titlul I. Recursul în interesul legii	17
--	----

Capitolul A. Considerații generale privind mecanismele de unificare a practicii judiciare în procesul civil român	17
--	----

Secțiunea 1. Noțiunea și importanța mecanismelor de unificare a practicii judiciare în dreptul procesual civil român.....	17
--	----

Secțiunea a 2-a. Scurtă privire asupra recursului, ca mijloc de unificare a practicii judiciare.....	21
---	----

Capitolul B. Recursul în interesul legii	22
--	----

Secțiunea 1. Aspecte introductive	22
---	----

a. Sediul materiei	22
--------------------------	----

b. Noțiunea și scopul recursului în interesul legii.....	23
--	----

c. Evoluția istorică a instituției procesuale	25
---	----

Secțiunea a 2-a. Condiții de admisibilitate.....	31
--	----

a. Existența unei probleme de drept.....	31
--	----

b. Existența unor hotărâri definitive pronunțate de instanțele judecătorești.....	37
--	----

c. Prin hotărârile judecătorești definitive problema de drept să fi fost soluționată diferit de instanțele judecătorești. Anexarea la cerere a hotărârilor judecătorești	42
--	----

Secțiunea a 3-a. Judecarea recursului în interesul legii.....	43
---	----

a. Titularii dreptului de a sesiza instanța supremă	43
---	----

b. Cererea de pronunțare a unui recurs în interesul legii.....	50
--	----

c. Termenul de exercitare.....	51
--------------------------------	----

d. Instanța competentă. Alcătuirea completului de judecată	52
--	----

e. Judecata propriu-zisă	56
--------------------------------	----

f. Efectele deciziei în interesul legii.....	65
--	----

Capitolul C. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la unificarea practicii judiciare la nivel național, prin intermediul recursului în interesul legii	73
---	----

Titlul II. Sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.....	80
Capitolul A. Aspecte introductive.....	80
Secțiunea 1. Noțiunea și scopul acestei instituții procesuale.....	80
a. Element de noutate în aria procedurii civile române. Sediul materiei.....	80
b. Noțiunea și scopul acestui mecanism procesual.....	81
Secțiunea a 2-a. Condiții de admisibilitate.....	83
a. Existența unei chestiuni de drept.....	84
b. Lămurirea chestiunii de drept să influențeze soluționarea pe fond a cauzei.....	90
c. Chestiunea de drept sa fie nouă.....	94
d. Asupra respectivei chestiuni Înalta Curte să nu fi statuat și chestiunea să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.....	98
e. Completul care formulează sesizarea să judece în ultimă instanță.....	100
Secțiunea a 3-a. Judecata sesizării.....	102
a. Sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.....	102
b. Instanța competentă. Alcătuirea completului de judecată.....	110
c. Judecata propriu-zisă.....	112
d. Efectele hotărârii prealabile. Caracterul obligatoriu al considerentelor și dispozitivului hotărârii prealabile.....	115
Capitolul B. Scurtă privire asupra mecanismului de sesizare a instanței supreme pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în raport cu procedura de trimitere preliminară către Curtea de Justiție a Uniunii Europene.....	121
 Titlul III. Analiza comparativă a recursului în interesul legii și a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în reglementarea națională.....	 134
 PARTEA A II-A. RECURSUL, INSTRUMENT UZUAL DE CREARE A UNEI PRACTICI JUDICIARE UNITARE.....	 137
 Titlul I. Recursul, cale extraordinară de atac și mijloc de unificare a practicii judiciare.....	 139
Capitolul A. Noțiunea și caracterele recursului.....	139
Secțiunea 1. Sediul materiei. Noțiune.....	139
Secțiunea a 2-a. Caracterele căii extraordinare de atac.....	141
Capitolul B. Privire istorică asupra evoluției reglementării recursului în legislația procesual civilă națională.....	143
 Titlul II. Condițiile exercitării recursului.....	 147
Capitolul A. Condiții de fond.....	147

Secțiunea 1. Considerații generale	147
Secțiunea a 2-a. Obiectul recursului	148
a. Evoluția reglementării de la momentul intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă și până în prezent.....	148
b. Principiul legalității căii de atac, principiul unicității căii de atac și recursul exercitat <i>omisso medio</i>	153
1. Principiul legalității căii de atac.....	153
2. Principiul unicității căii de atac.....	157
3. Recursul exercitat <i>omisso medio</i>	160
c. Hotărârile susceptibile de recurs.....	166
1. Hotărârile date în apel	166
2. Hotărârile date fără drept de apel.....	168
3. Alte hotărâri în cazurile expres prevăzute de lege	173
4. Partea din hotărâre susceptibilă de recurs	175
d. Excepții de la calea de atac a recursului.....	178
1. Excepții determinate de criteriul materiei.....	178
2. Excepții determinate de criteriul valoric	180
3. Corelația între principiul legalității căii de atac a recursului consacrat de Codul de procedură civilă și deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție și Curții Constituționale privind admisibilitatea recursului în cererile evaluabile în bani.....	184
4. Alte hotărâri/încheieri nesusceptibile de recurs	185
Secțiunea a 3-a. Scopul recursului.....	190
Secțiunea a 4-a. Subiectele recursului	191
Capitolul B. Condiții de formă	197
Secțiunea 1. Cererea de recurs. Mențiuni obligatorii	197
Secțiunea a 2-a. Sancțiunile aplicabile.....	205
Secțiunea a 3-a. Efectele cererii de recurs	210
Titlul III. Motivele de recurs.....	211
Capitolul A. Elemente introductive.....	211
Secțiunea 1. Sediul materiei.....	211
Secțiunea a 2-a. Privire istorică asupra motivelor de recurs	212
Secțiunea a 3-a. Aspecte procedurale referitoare la motivarea căii de atac a recursului	215
a. Obligația motivării recursului și termenul de motivare	215
b. Sancțiunea neîndeplinirii obligației de a motiva recursul.....	220
Capitolul B. Motivele de casare.....	228
Secțiunea 1. Instanța nu a fost alcătuită potrivit dispozițiilor legale.....	228
Secțiunea a 2-a. Hotărârea a fost pronunțată de alt judecător decât cel care a luat parte la dezbaterile pe fond a procesului sau de un alt complet de judecată decât cel stabilit aleatoriu pentru soluționarea cauzei ori a cărui compunere a fost schimbată cu încălcarea legii.....	234

Secțiunea a 3-a. Hotărârea a fost dată cu încălcarea competenței de ordine publică a altei instanțe, invocată în condițiile legii	237
Secțiunea a 4-a. Instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești	242
Secțiunea a 5-a. Prin hotărârea dată, instanța a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității	246
Secțiunea a 6-a. Hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau cuprinde motive contradictorii ori numai străine de natura cauzei.....	252
Secțiunea a 7-a. Încălcarea autorității de lucru judecat	258
Secțiunea a 8-a. Hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material	267
Titlul IV. Formele recursului	275
Capitolul A. Formele recursului în dreptul național	275
Secțiunea 1. Considerații generale	275
Secțiunea a 2-a. Recursul incident.....	277
Secțiunea a 3-a. Recursul provocat.....	286
Capitolul B. Formele recursului în dreptul comparat	288
Titlul V. Procedura de judecată în etapa procesuală a recursului.....	292
Capitolul A. Reguli privind judecata	292
Secțiunea 1. Instanța competentă.....	292
Secțiunea a 2-a. Termenul de exercitare a căii de atac a recursului	295
a. Durata termenului	295
b. Modul de calcul al termenului	297
c. Întreruperea termenului de recurs.....	300
d. Sancțiunea nerespectării termenului și repunerea în termen	302
Secțiunea a 3-a. Procedura prealabilă judecării recursului	307
a. Depunerea cererii de recurs	307
b. Întâmpinarea	310
c. Răspunsul la întâmpinare	312
d. Fixarea primului termen de judecată	313
Secțiunea a 4-a. Suspendarea executării hotărârii atacate	314
a. Suspendarea de drept	314
b. Suspendarea facultativă.....	314
Secțiunea a 5-a. Posibilitatea intervenirii terților în recurs	318
Secțiunea a 6-a. Probele.....	319
Secțiunea a 7-a. Judecata propriu-zisă	321
Capitolul B. Procedura de filtrare a recursurilor	322
Secțiunea 1. Sediul materiei.....	322
Secțiunea a 2-a. Condițiile de aplicare a acestei proceduri.....	325
Secțiunea a 3-a. Soluțiile ce puteau fi pronunțate în procedura de filtrare	327
Secțiunea a 4-a. Cauzele care au generat abrogarea procedurii de filtrare și posibile soluții de viitor	329

a. Neconstituționalitatea sintagmei „vădit nefondat”. Reglementări din alte state europene	329
b. Neconstituționalitatea textelor vizând reprezentarea obligatorie prin avocat sau consilier juridic în etapa recursului. Reglementări din alte state europene	332
c. Neconstituționalitatea dispozițiilor referitoare la pragul valoric în exercitarea căii de atac a recursului	334
d. Posibile soluții de viitor	334
Titlul VI. Hotărârea judecătorească pronunțată în recurs.....	337
Capitolul A. Soluțiile pe care le pronunță instanța de recurs.....	337
Secțiunea 1. Considerații generale	337
Secțiunea a 2-a. Soluțiile ce pot fi pronunțate de instanța supremă.....	340
Secțiunea a 3-a. Soluțiile ce pot fi pronunțate de tribunale și curți de apel.....	342
Secțiunea a 4-a. Rejudecarea după casare	346
Capitolul B. Caracteristicile hotărârii judecătorești pronunțate în recurs.....	353
Secțiunea 1. Adoptarea hotărârii	353
Secțiunea a 2-a. Cuprinsul hotărârii instanței de recurs.....	353
Secțiunea a 3-a. Redactarea și semnarea hotărârii instanței de recurs.....	355
Capitolul C. Efectele hotărârii pronunțate în recurs	356
PARTEA A III-A. CONCLUZII.....	359
Titlul I. Rezultatul cercetării doctorale și propuneri de lege ferenda.....	361
Titlul II. Elemente de drept comparat	365
Secțiunea 1. Legislația franceză.....	365
Secțiunea a 2-a. Legislația italiană	369
Secțiunea a 3-a. Legislația spaniolă	370
Secțiunea a 4-a. Legislația portugheză	372
Secțiunea a 5-a. Legislația din Republica Moldova.....	373
Bibliografie	377

Capitolul A. Considerații generale privind mecanismele de unificare a practicii judiciare în procesul civil român

Secțiunea 1. Noțiunea și importanța mecanismelor de unificare a practicii judiciare în dreptul procesual civil român

Operația de interpretare a legii are ca singur scop indicarea sensului legii, în vederea aplicării sale¹. Puterea de interpretare a legii a fost atribuită autorităților competente să o aplice, printre acestea regăsindu-se judecătorul², care își exercită această putere în cadrul activității judiciare desfășurate.

Obligația judecătorului de a dezlega pricina dedusă judecării este absolută, aspect ce rezultă din art. 5 alin. (2) C. pr. civ.³, care stabilește că „niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă”, însă demersul de interpretare și aplicare a legii nu poate fi considerat, în toate cazurile, facil.

Inconsecvențele intervenite în aducerea la îndeplinire a demersului arătat au condus la crearea unei practici judiciare neunitare, generatoare de instabilitate juridică și de neîncredere în realizarea actului de justiție.

Doctrina⁴ a încercat să identifice cauzele care au generat practica judiciară neunitară, pentru a permite intervenția legiuitorului prin mijloace procesuale adecvate, care să aibă drept scop atât prevenirea, cât și stoparea divergențelor jurisprudențiale.

---

¹ În acest sens, a se vedea J.-L. Bergel, *Méthodologie juridique*, 2e édition mise à jour, PUF, Paris, 2017, p. 250.

² *Ibidem*, p. 251.

³ Codul de procedură civilă a fost adoptat prin Legea nr. 134/2010, publicată în M. Of. nr. 485 din 15 iulie 2010 și republicată în M. Of. nr. 247 din 10 aprilie 2015, cu modificările aduse prin O.U.G. nr. 1/2016, publicată în M. Of. nr. 85 din 4 februarie 2016, prin O.U.G. nr. 95/2016, publicată în M. Of. nr. 1009 din 15 decembrie 2016, prin Legea nr. 17/2017, publicată în M. Of. nr. 196 din 21 martie 2017, prin Legea nr. 310/2018, publicată în M. Of. nr. 1074 din 18 decembrie 2018, prin Legea nr. 140/2022, publicată în M. Of. nr. 500 din 20 mai 2022, prin Legea nr. 173/2022, publicată în M. Of. nr. 560 din 8 iunie 2022, prin Legea nr. 192/2022, publicată în M. Of. nr. 643 din 29 iunie 2022, și prin Legea nr. 199/2022, publicată în M. Of. nr. 682 din 8 iulie 2022. În continuare, referirile la acest act normativ se vor face prin prescurtarea „C. pr. civ.”.

⁴ A se vedea: V.M. Ciobanu, Tr.C. Briciu, C.C. Dinu, *Reforma sistemului judiciar. Modificările Codului de procedură civilă și a legislației conexe aduse prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor*, în Revista română de drept privat nr. 6/2010, p. 22; P. Pop, D. Grosu, *Mijloace procedurale prevăzute pentru unificarea practicii instanțelor judecătorești în lumina prevederilor Noului Cod de procedură civilă*, în Revista română de drept privat nr. 3/2011, articol consultat pe platforma www.sintact.ro; D. Lupașcu, *Recursul în interesul legii în proiectele noilor coduri de procedură din România*, articol publicat pe www.juridice.ro la data de 10 noiembrie 2009.

Astfel, printre cauzele generatoare de practică neunitară au fost indicate inflația și inconsecvența legislativă, soluționarea căii de atac a recursului de către tribunale și curți de apel, ca instanțe de drept comun, existența unui număr considerabil de litigii deduse judecării, lipsa de specializare sau insuficienta specializare a judecătorilor, mecanismul greoi de pronunțare a unei decizii în interesul legii, existent în reglementarea anterioară, absența unor mijloace eficiente pentru o interpretare și aplicare unitară a prevederilor legii etc.

De altfel, intervențiile legislative frecvente asupra diferitelor instituții procesual civile și „interpretarea neunitară, lipsită de coerență, a legii de procedură civilă, cu repercusiuni asupra duratei, eficienței și finalității actului de justiție”, au fundamentat necesitatea elaborării unei noi legislații procesual civile, astfel cum reiese chiar din Tezele prealabile ale proiectului Codului de procedură civilă⁵.

De asemenea, găsirea unor pârghii pentru stoparea sau cel puțin diminuarea inconsecvenței jurisprudențiale a fost solicitată, dar și monitorizată de Comisia Europeană, prin intermediul Rapoartelor privind progresele înregistrate de România în cadrul mecanismului de cooperare și de verificare⁶. Dacă inițial au fost exprimate îngrijorări cu privire la lipsa de unitate a practicii judiciare, solicitându-se măsuri concrete pentru eficientizarea sistemului judiciar și asigurarea consecvenței jurisprudenței⁷, ulterior, pe baza reformelor legislative intervenite și a celorlalte măsuri administrative dispuse la nivel național, pașii realizați de România în atingerea obiectivelor arătate au fost reliefați și apreciați⁸.

---

⁵ A se vedea H.G. nr. 1527/2007 pentru aprobarea tezelor prealabile ale proiectului Codului de procedură civilă, publicată în M. Of. nr. 889 din 27 decembrie 2007.

⁶ Mecanismul de cooperare și verificare (MCV) a fost o măsură tranzitorie, instituită ulterior aderării României la Uniunea Europeană, cu scopul de a ajuta țara noastră să-și dezvolte și să-și eficientizeze sistemele administrative și judiciare, astfel încât să-și poată îndeplini obligațiile aferente statutului de membru al Uniunii Europene și să poată asigura aplicarea corectă a legislației, politicilor și programelor europene. Pentru o prezentare completă a acestui mecanism, dar și pentru rapoartele întocmite în cadrul acestuia, a se consulta pagina www.ec.europa.eu.

⁷ A se vedea rapoartele din anii 2007-2010, disponibile pe www.ec.europa.eu.

⁸ În acest sens, facem trimitere la Raportul din 2016 al Comisiei către Parlamentul European și Consiliu, publicat pe pagina de internet www.ec.europa.eu, în care s-au arătat următoarele: „În conformitate cu rolul său constituțional, Înalta Curte de Casație și Justiție (ICCJ) deține principala responsabilitate în ceea ce privește dezvoltarea consecvenței jurisprudenței și asigurarea unei interpretări uniforme a legislației, precum și a unor practici uniforme. Aceasta a devenit un aspect tot mai important al activității ICCJ, declanșat prin mecanisme juridice definite, dar și încurajat prin măsuri manageriale, cum ar fi întâlniri și discuții la nivel național cu reprezentanți ai curților de apel, ai Consiliului Superior al Magistraturii și ai Institutului Național al Magistraturii. ICCJ dispune de două mecanisme legale pentru dezvoltarea consecvenței jurisprudenței și furnizarea unei interpretări unitare: hotărârile prealabile și recursul în interesul legii. Numărul de cereri de pronunțare a unei hotărâri prealabile continuă să crească și o parte din ce în ce mai însemnată a activității secțiilor ICCJ este dedicată soluționării întrebărilor preliminare. Acest lucru sugerează că mecanismul funcționează bine și că judecătorii din cadrul instanțelor inferioare îl utilizează. Celălalt mecanism de asigurare a consecvenței, recursurile în interesul legii, continuă, de asemenea, să contribuie în mod substanțial la unificare. Recurgerea la hotărâri prealabile ar trebui să fie încurajată în continuare pentru soluționarea dispozițiilor neclare din noile coduri. În pofida tuturor acestor măsuri și semnale privind o schimbare de cultură în direcția consecvenței, încă sunt semnalate în mod frecvent hotărâri inconsecvente. În timp ce unele chestiuni legate de noile coduri ar trebui să fie soluționate cu trecerea timpului, mai multe probleme structurale

Și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a făcut apel, în mod constant, la înlăturarea practicii divergente a instanțelor judecătorești naționale cu privire la aceeași problemă de drept, reținând că aceasta generează insecuritate juridică și conduce la reducerea încrederii publicului în actul de justiție⁹.

În acest context național și european, în care unificarea practicii judiciare a devenit un deziderat actual al societății noastre, a intrat în vigoare noul Cod de procedură civilă, prin care au fost instituite trei mijloace principale pentru împlinirea acestui deziderat, și anume recursul, recursul în interesul legii și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Două dintre aceste mecanisme sunt incluse într-un titlu anume destinat dispozițiilor referitoare la asigurarea unei practici judiciare unitare (Titlul III din Cartea a II-a), respectiv recursul în interesul legii și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, iar cel de-al treilea mecanism, recursul, este reglementat în cadrul căilor extraordinare de atac (Secțiunea 1, Capitolul III, Titlul II, Cartea a II-a).

Conform Tezelor prealabile ale proiectului Codului de procedură civilă, prin noua reglementare s-a urmărit aducerea unor „îmbunătățiri de substanță în materia recursului” pentru a transforma această „cale extraordinară de atac într-una exercitată

---

necesită o atenție sporită din partea managerilor instanțelor și a fiecărui magistrat, precum și formare continuă, la care să participe, de asemenea, avocați. În fine, asigurarea accesului online deschis și cu posibilitate de căutare la toate hotărârile judecătorești a fost o recomandare formulată în rapoartele privind MCV, aceasta fiind unul dintre mijloacele menite să îi ajute atât pe magistrați, cât și pe justițiabili să facă trimitere la cauze și hotărâri similare. Un proiect (de a publica online toate hotărârile judecătorești, aflat în discuție deja de câțiva ani) a fost în cele din urmă pus în aplicare”.

⁹ Astfel, în Hotărârea din data de 6 decembrie 2007, pronunțată în Cauza *Beian împotriva României* și publicată în M. Of. nr. 616 din 21 august 2008, instanța de la Strasbourg a reținut că „divergențele de jurisprudență constituie, prin natură, consecința inerentă a oricărui sistem judiciar care se bazează pe un ansamblu de instanțe de fond având autoritate asupra competenței lor teritoriale. Cu toate acestea, rolul unei instanțe supreme este tocmai acela de a reglementa aceste contradicții ale jurisprudenței. În cazul în speță, trebuie constatat că Înalta Curte de Casație se află la originea acestor divergențe profunde și persistente în timp. Această practică, ce s-a dezvoltat în cadrul celei mai înalte autorități judiciare din țară, este în sine contrară principiului siguranței publice, care este implicită în ansamblul articolelor Convenției și care constituie unul din elementele fundamentale ale statului de drept. În loc să-și îndeplinească rolul său stabilind o interpretare de urmat, Înalta Curte de Casație a devenit ea însăși sursa nesiguranței juridice, micșorând astfel încrederea publicului în sistemul judiciar. Curtea concluzionează deci că această incertitudine jurisprudențială a avut drept efect privarea reclamantului de orice posibilitate de a obține beneficiul drepturilor prevăzute de Legea nr. 309/2002, în condițiile în care altor persoane care au prestat o muncă forțată în afara D.G.M. li s-a recunoscut dreptul de a beneficia de dispozițiile acestei legi”. De asemenea, în Hotărârea din 1 decembrie 2005, definitivă la 1 martie 2006, pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României* și publicată în M. Of. nr. 514 din 14 iunie 2006, Curtea a considerat că, „în lipsa unui mecanism care să asigure coerența practicii instanțelor naționale, asemenea divergențe profunde de jurisprudență, ce persistă în timp și țin de un domeniu ce prezintă un mare interes social, sunt de natură să dea naștere unei incertitudini permanente (*mutatis mutandis*, Sovtransavto Holding, citată mai sus, § 97) și să diminueze încrederea publicului în sistemul judiciar, care reprezintă una dintre componentele fundamentale ale statului de drept. În concluzie, Curtea consideră că lipsa de coerență pe plan legislativ și divergențele de jurisprudență din domeniul naționalizării imobilelor erau susceptibile să creeze un climat general de incertitudine și nesiguranță juridică”.